

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL.

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

Episcopia Aradului are un nou Arhipăstor :

P. Sf. Episcop **TEOCTIST**

Episcopia Aradului este una din cele mai vechi eparhii ale Bisericii Ortodoxe Române de dincoace de munți. Ea dăinuiește fără întrerupere de câteva sute de ani. În cuprinsul acestei eparhii se găsesc și mănoasele cimpii ale Mureșului, și satele urmașilor lui Avram Iancu, și Valea Jiului cu minerii ei harnici, și Hunedoara cea vestită prin uzinele ei. Vechi bisericuțe de lemn, nespuse de frumoase, dar și impozante locașuri de închinare stau în Eparhia Aradului alături de așezări străvechi, antice și medievale. La tot pasul se întalnesc acolo și mărețele realizări ale vremurilor de zidire nouă pe care le trăim astăzi în Patria noastră înfloritoare, Republica Populară Română.

Astăzi iarnă, prin alegerea ca mitropolit al Banatului a I. P. Sf. Nicolae Corneanu, care a păstorit-o cu dragoste și înțelepciune, întregite de însușire tinerească, Episcopia Aradului a devenit vacantă.

Pentru alegerea noului Episcop al Aradului, Colegiul Electoral Bisericesc s-a întrunit simbăta 28 iulie a. c., în sala festivă a Palatului Patriarhiei din București, sub președinția I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, în prezența Prea Fericitului Patriarh Justinian, a I. P. Sf. și P. Sf. Membri ai Sfintului Sinod, a Dlui Profesor Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor și a altor reprezentanți ai ocirmuirii de Stat.

Îndeplinindu-se cele rinduite de legiurile bisericești în vigoare, s-a trecut la votare. Constatându-se că unanimitatea voturilor exprimate au fost întrunite de către P. Sf. Episcop Teoctist Arăpaș, vicar patriarhal, P. Sf. Sa a fost proclamat ales Episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmașului.

Intr-o cuvântare caldă și cuprinzătoare, nou-alesul episcop a mulțumit membrilor Colegiului Electoral Bisericesc pentru încrederea ce i-au arătat-o, promițând că își va îndeplini îndatoririle vlădicești cu toată tragerea de inimă, spre binele Bisericii și al întregului nostru popor, angajat cu toate forțele sale în munca pașnică de făurire a unei vieți nouă și fericită.

Potrivit pravilelor bisericești, Sfintul Sinod al Bisericii noastre a cercetat din punct de vedere canonic alegerea P. Sf. Episcop Teoctist și a întărit-o.

Prin Decret emis de Consiliul de Stat al Republicii Populare Române, P. Sf. Sa a fost confirmat ca Episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmașului, fapt comunicat sărbătorește în cursul

vizitei de prezentare făcută de P. Sf. Sa la Departamentul Cultelor.

NOUL EPISCOPI AL ARADULUI

este originar din părțile Botoșanilor. Părinții săi, țărani săraci și neștiutori de carte, au avut 9 copii în viață. Ei au cunoscut îndeaproape o vida în care trăiau truditorii de pe ogoare în timpul orînduirii nedrepte care a apus pentru totdeauna în țara noastră.

Indemnat de năzuința curată de-a sluji pe Dumnezeu și Sfinta Sa Biserică, încă la vîrsta de 14 ani a ieșit din casa părintească și a pornit — însoțit de lipsuri și greutăți — pe calea vieții călugărești.

Au trecut de-atunci peste 33 de ani, închinată creșterii duhovnicești, studiilor teologice și jeluirilor ascultării bisericești, de la cele mai modeste și pînă la înalta slujire arhierească.

Și-a sfîrșit studiile teologice în 1944, anul eliberării Patriei noastre de sub jugul fascist. Diacon la Catedrala Sfintei Patriarhii și apoi, în martie 1945, preot la Mitropolia Moldovei, și-a închinat strădaniile, cu dragoste și însușire creștinească, tuturor acțiunilor patriotice de vindecare a rănilor războiului și de combatere a urmărilor anilor de secetă. A fost colaborator de competență al Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian cînd ostenea ca episcop-vicar și apoi ca mitropolit al Moldovei. De mai bine de 12 ani, noul episcop al Aradului era episcop-vicar al Patriarhiei Române, fiind în această calitate de neprețuit ajutor Intîistătătorului Bisericii noastre alit în administrația bisericească a Arhiepiscopiei Bucureștilor, cit și ca rector — vreme de 4 ani — al Institutului Teologic Universitar din Capitală.

Chibzuit și cumpănit în toate ale sale, blind și bun față de toți, P. Sf. Episcop Teoctist s-a dovedit și pînă acum un vlădică vrednic al Bisericii noastre.

INSCĂUNAREA NOULUI EPISCOPI

fiind stabilită pe data de Duminică 16 septembrie a. c., Consiliul Eparhial ortodox din Arad — îndrumat îndeaproape de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, care a asigurat conducerea episcopiei pe toată durata vacanței scaunului vlădicesc — a făcut din vreme pregătirile trebuincioase în acest scop.

P. Sf. Episcop Teoctist și însoțitorii P. Sf. Sale au sosit în gara Arad în seara zilei de simbăta 15 sept. a. c.

Tot atunci a sosit și Dl. I. N. Bărbulescu, director general în Departamentul Cultelor, împreună cu însoțitorii DSale.

Înălții oaspeți au fost întîmpinați de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, înconjurat de slujitorii centrului eparhial, precum și de reprezentanți ai autorităților locale, — cu calde cuvinte de bineventare și cu buchete de flori.

Duminică dimineața, la vremea sorocită, în Catedrala episcopală s-a săvîrșit Utrenia și, în continuare, Sfinta Liturghie arhierească, de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului și P. Sf. Episcopi Iosif al Rimnicului și Argeșului, Teofil al Clujului, Valerian al Oradei și Teoctist al Aradului, înconjurați de P. C. Vicari eparhiali Tr. Belașcu (Sibiu), Ghermano Dineată (R.-Vilcea) și Dr. Aug. Paul (Oradea), P. C. Consilieri eparhiali I. Nicoară (Sibiu), P. Sălăgeanu (Arad) și N. Coman (Cluj), P. C. Prot. T. Chișfa (Deva), P. C. Pr. P. Petrilă (Arad) și de 6 diaconi. Corul mixt al Catedralei a dat răspunsurile, fiind dirijat de Dl. prof. I. Lipovan.

La Sfinta Liturghie arhierească au luat parte: P. Sf. Episcop Visarion Ploieșteanu, vicar patriarhal; din partea Sfintei Patriarhii și a Arhiepiscopiei Bucureștilor: P. C. Vicar Alex. Ionescu, P. C. Director I. Gagi, P. C. Consilieri Tr. Ghica, Gh. Soare și Stan Dimancea, P. C. Secretar patriarhal N. Cazacu, C. Ierodiacon Nicanor; din partea Arhiepiscopiei Craiovei: P. C. Icon. stavr. Const. Popa; din partea Institutului Teologic Universitar din București: P. C. Protector Dr. N. I. Nicolaescu, P. C. Conf. Dr. Al. Ciurea și Dl. Conf. N. Lungu; din partea Institutului Teologic Universitar din Sibiu: P. C. Rector Dr. S. Vlad și P. C. Prof. Dr. Grigorie Marcu; apoi: P. C. Consilier P. Madincea (Oradea), P. C. Prof. Dr. Zeno Muntean, directorul Seminarului Teologic din Caransebeș, P. C. protopopi și preoți din Eparhia Aradului, precum și numeroși credincioși.

Au mai fost de față: Eminențele lor Episcopul ev.-lut. C.A. Dr. Friedrich Müller, Episcopul unitarian Kiss Alexa, Episcopul luteran maghiar Gh. Argay, Episcopul cultului reformat Al. Buti, precum și reprezentanții cultelor romano-catolic, mozaic, pentecostalist — și P. C. Vicar ortodox sîrb Ștefan Tomici.

Îndată după Sf. Liturghie, în Catedrală, s-a desfășurat solemnitatea înscăunării P. Sf. Teoctist ca Episcop al Episcopiei Aradului, Ienopolei și Hălmașului.

Pe lîngă cei mai sus arătați, la solemnitatea înscăunării P. Sf. Sale au fost prezenți: Dl. I. N. Bărbulescu, director general în Departamentul Cultelor, însoțit de directori și funcționari superiori ai Departamentului Cultelor, precum și reprezentanți ai organelor locale ale puterii de Stat.

(Continuare în pag. 2)

Episcopia Aradului...

(Continuare din pag. 1)

Inscăunarea nou-alesului Episcop al Aradului a fost săvârșită de către I. P. Sf. Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu al Banatului, al cărui sufragan este — și s-a desfășurat astfel:

Inalții ierarhi, înveșmînțați în odăjdii și purtînd cirja vlădicească, au luat loc în fața ușilor împărătești ale Sfîntului Altar. De pe amvonul din mijlocul Catedralei, P. C. Secretar patriarhal N. Cazacu a dat citire Gramatei mitropolitane de inscăunare a P. Sf. Teoctist ca Episcop al Aradului. După aceea, doi diaconi au condus pe P. Sf. Teoctist în fața I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului. I. P. Sf. Sa i-a înmînat cirja de păstorire a Episcopiei Aradului, Ienopolei și Hălmeagului, a rostit de trei ori: „Vrednic este!” — la care a răspuns corul Catedralei — i-a dat sărutarea frățească și apoi l-a condus pe P. Sf. Episcop Teoctist la jețul vlădicesc.

În cuvîntările rostite cu acel prilej de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, P. C. Consilier P. Sălăgeanu din partea Eparhiei Aradului și P. Sf. Episcop Teoctist, a fost subliniată însemnătatea actului înzestrării Episcopiei Aradului cu arhipăstorul legiuit și dorit de cler și credincioși.

De încheiere, diaconii slujitori au cîntat — împreună cu corul — un Polihroniu pentru îndelungata înzîlire, sănătatea și fericirea P. Sf. Episcop Teoctist, a cîrmuitorilor Patriei noastre și a credincioșilor.

În cinstea noului Episcop al Aradului, Consiliul Eparhial a dat o masă de onoare, la restaurantul „Bulevard”. În cursul mesei s-au rostit toasturi pentru mai-marii noștri bisericesti și cetățenești, pentru noul arhipăstor, pentru cler și credincioși.

Au rostit cuvîntări: I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului; P. Sf. Episcop Visarion Ploieșteanu, vicar patriarhal, reprezentantul Prea Fericitului Patriarh Justinian; Eminențele Lor Episcopii: Dr. Friedrich Müller (evangelic C.A.), Alex. Buti (reformist), Kiss Alexa (unitarian), Gh. Argay (luteran maghiar); reprezentanții cultelor: rom.-cat., mozaic, pentecostal, ș. a.; rectorii Institutelor Teologice Universitare din București și Sibiu, precum și al celui protestant din Cluj; P. C. Vicar Alex. Ionescu (București), protopopi și preoți din Eparhia Aradului, ș. a.

Din partea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului și a Arhiepiscopiei Sibiului a vorbit P. C. Vicar arhiepiscopesc Tr. Belășcu.

DI Director general I. N. Bărbulescu a exprimat noului Episcop al Aradului urările Departamentului Cultelor.

A răspuns tuturor P. Sf. Episcop Teoctist, dînd grai mulțumirilor cu care se simțea îndatorat față de toți cei ce — personal sau prin reprezentanți speciali — s-au asociat la bucuria zilei aceleia. A făgăduit să fie mereu alătura de popor, sprijinindu-i năzuințele spre o viață din ce în ce mai bună și mai fericită și să slujească și pe mai departe Sfînta noastră Biserică Ortodoxă cu toată tragerea de inimă, ca un adevărat urmaș al Sfinților Apostoli.

Episcopia Aradului are un îndelungat trecut de luptă pentru apărarea dreptei credințe ortodoxe răsăritene de umilirile și nedreptățile pe care le-a suferit în cele trecute vremi. din partea Vaticanului prozelitist și a Habsburgilor asupritori. Cei mai mulți dintre vlădicii care au păstorit-o, „sufletul și l-au pus pentru turmă”. Nevitate au rămas în cugetele clerului și credincioșilor figurile luminoase ale unor ierarhi ca: Ioanichie, cel supus chinurilor

îndelungate și grele spre a-l face să treacă la uniație; Sinesie, credincios păstrător al legăturilor statornice cu eparhiile ortodoxe din Țara Romînească; Gherasim Rațiu, care cu zel și iscusință a păzit Biserica arădană de rănile dezbinărilor urmărite fie de Vaticanul prozelitist, fie de Habsburgii asupritori; priceputul și energicul ocîrmuitor bisericesc Ioan Meșianu, cel ce a devenit mitropolit al Ardealului; destoinicul cărturar și zelosul misionar Grigorie Comșa; vrednicul de pomenire Andrei Magieru, care a păstorit Eparhia Aradului vreme de aproape o jumătate de veac și tînărul, bunul și învățatul Dr. Nicolae Corneanu, cel ce a dat viață din viața sa Episcopiei Aradului în scurta și rodnică sa păstorire episcopală de-acolo.

P. Sf. Sa află acolo pe credincioșii Bisericii noastre nu despărțiți în două „strane”, ca pînă de curînd, ci uniți în aceeași „sfință, sobornicească și apostolească Biserică” ortodoxă.

Așa cum a arătat I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, înfrățirea și bunăvoirea trebuie să fie premiza apropierii

dintre toate popoarele. Ca mare preot, P. Sf. Episcop Teoctist are menirea de-a lupta din toate puterile pentru aceste valori de seamă. Nu există azi un ideal mai superior și mai necesar de împlinit decît acela al cooperării și conviețuirii pașnice a tuturor oamenilor cinstiți din lume. Lui trebuie să-i închinăm toate puterile noastre, „de la vlădică pînă la opincă”.

*

Prin încetarea vacanței episcopale de la Arad, toate Eparhiile Patriarhiei Romine sînt completate. Viața noastră bisericască se găsește astfel în jăgașul celei mai bune așezări canonice.

Pînă nu demult, Episcopia Aradului era sufragana a Mitropoliei Ardealului. Legăturile ei cu Arhiepiscopia Sibiului, vechi și strînse, sporesc bucuria cu care întîmpinăm completarea scaunului vlădicesc de la Arad cu destoinicul colaborator de pînă acum al Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian, Prea Sfințitul Episcop Teoctist.

Li dorim respectuos și cordial păstorire îndelungată și rodnică!

TELEGRAFUL ROMAN

În legătură cu colectivizarea agriculturii

Se știe că în primăvara acestui an, țărănimea muncitoare a trecut în masă pe drumul colectivizării. Prin aceasta ea a pășit pe cale belșugului, a unui trai fericit, material și spiritual. Viața în colectiv înlătură păcatele legate de proprietatea particulară și dezvoltă multe virtuți frumoase.

De aceea, prin colectivizarea agriculturii, nu s-a realizat numai un progres material ci și unul moral. Prin colectivizare s-a înlăturat cauza principală a dezbinării și vrăjmășiei între plugari. Se știe cîte certuri, bătăi, chiar crime aveau loc, cîte procese la Tribunal se țineau, nu numai între vecini, dar și între frați și chiar între părinți și copii, pentru pămînt, pentru răzoare, pentru metă. Erau certuri și minii pentru proprietate, care nu țineau o zi, o lună, un an, ci o viață întreagă, certuri care aduceau după sine blesteme și cuvinte rele la adresa omului și a lui Dumnezeu. Ceartă, dușmănie, minie, ură, invidie față de semenul său aducea proprietatea particulară pentru om.

În colectiv proprietatea pămîntului e a tuturor. Nu se mai poate plînge nimeni că i s-a mutat răzorul, metă. Nu se mai pot plînge copiii, și a se isca certuri între ei, că părinții nu au făcut împărțeală dreaptă, cînd și-au împărțit moștenirea — provocînd între frați ură. Frații nu se vor mai cleveti, nu vor mai ține minie unul pe altul, pentru că unuia i s-a dat mai mult de către părinții săi și altuia mai puțin, căci minie și clevetire exista chiar dacă tatăl ar fi măsurat și împărțit pămîntul cu milimetrul — căci unuia i se părea că pămîntul celui alt e mai bun și că i s-a făcut nedreptate.

Oare să fie puțin acest lucru?

Prin certuri cu părinții pentru avere se călca porunca a cincea, a cînstării părinților. Prin certuri, minie, dușmănie, ură între frați se călca porunca a șasea, a uciderii, căci „cel ce urăște pe fratele său, ucigător de oameni este” (I Ioan 3, 15). Prin blesteme, înjurături, vorbe rele provocate de certurile tot pentru avere, se călca porunca a treia, pentru că de „orice cuvînt în deșert”, vom răspunde în fața lui Dumnezeu. Prin speculă, falsificări de acte, înșelătorii cu care de multe ori se cumpăra sau împărțea pămîntul se călca porunca a opta „să nu furi” (Eșire 20, 15). Căci „uriciune este Domnului cîntarul îndoit și cumpăna vicleană nu este bună înaintea lui” (Pild. Solomon 20, 23). Prin procese la care se întrebunțau adesea martori mincinoși în lăco-

mia după avere se călca porunca a noua „să nu mărturisești strîmb asupra aproapelui tău măturie mincinoasă” (Eșire 20, 16). Prin dușmănie, clevetire, invidie, se călca porunca a zecea „să nu poțestești nimic cîte sînt ale aproapelui tău” (Eșire 20, 17). Și prin toate acestea se călca porunca sfință a iubirii.

Acum în loc de dușmănie, ceartă, ură, minie, clevetire între frați, surori, pentru pămînt, în viața de colectiv se va dezvolta totdeauna iubirea cu care mama își crește copiii. Altfel, mama își creștea copiii în iubire și cînd aceștia creșteau mari și trebuia să împartă averea între ei, se certau — iubirea frățească dispărînd și făcînd loc urii. În viața nouă de azi iubirea din familie se continuă — viața de familie lărgindu-se — colectivul însăși fiind o familie — în care se cimentează această iubire și unirea tuturor, căci nimic nu-l mai desparte, nimic nu-i mai dezbină, totul îi înfrățeste: sînt fiii aceleiași familii — dezvoltîndu-se între ei în cadrul iubirii, pritenia, tovarășia, dragostea de pace, omenia, cinstea, dragostea de muncă.

Este oare puțin acest lucru?

Ne-o spune Domnul nostru Iisus Hristos: „...să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Deci jumătate din cea mai mare poruncă se dezvoltă aci. Căci nimic nu-l va mai împiedeca pe credinciosul nostru de a avea iubire față de semenul său, fiindcă izvorul dușmăniei, al urii, al miniei, al certei — pămîntul particular, a dispărut și dispărînd izvorul dispar pe încetul și patimile care luau naștere din acest izvor. Deci dispărea minia ascunsă și invidia nepotolită cauzată de marea inegalitate între oameni, chiar de la naștere. Prin colectivizare se ajunge la belșug și bună stare.

În colectiv fiecare primește plata după munca sa. Aci se dezvoltă virtutea dreptății sociale: după muncă și răsplată. Se dezvoltă acum în adevăratul înțeles al cuvîntului principiul egalității tuturor oamenilor muncitori, toți fiind frați.

În colectiv dispărea lenea. Și lenea e un păcat, căci lenesul e om „fără de rîndială” (I Tes. 5, 14) și Sfînta Scriptură poruncește că „cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănînce” (II Tes. 3, 10), iar Didahiile recomandă ca cei ce nu vor să muncească să fie ținuți de-o parte ca niște „negustori de Hristos”. Ori în trecut cîți nu trăiau din munca altora! În colectiv se dezvoltă munca, care este temei al faptelor bune (și fără

Despre virtute și păcat

Sfânta noastră Biserică ne învață că sintem „chipul măririi celei negrăite a lui Dumnezeu”, dar totodată purtăm și „ranele păcatului” care întunecă strălucirea cea dintii, acest „chip al măririi celei negrăite a lui Dumnezeu”. De aceea ne rugăm către Dumnezeu: „miluiește zidirea Ta Stăpîne și o curățește cu îndurarea Ta”... ridică-o la chipul cel după asemănare și o împodobeste cu *frumusețea cea dintii*. (Molitvelnic).

Însă pentru a putea ajunge la această stare, la această „frumusețe dumnezeiască”, creștinul trebuie să-și încordeze neîntrerupt puterile sale sufletești, spre a potoli pornirile rele și a birui ispitele, care mereu se apropie de el cu îndemnuri la fapte rele, cu îndemnuri la păcat.

Creștinul adevărat trebuie, în chip statornic, să lupte împotriva răului, să se curețe de patimi cari întinează fața frumoasă a sufletului curat, să-și câștige tăria și deprinderea în săvârșirea faptelor bune, adică să se împodobească cu frumusețea virtuții creștine. Lupta aceasta cu păcatul este grea. Dar cu cât mai grea este lupta, cu cât mai anevoioasă este biruința, cu atât mai strălucitoare va fi cununa biruinței, „*cununa nemuririi*”.

În lupta sa cu păcatul credinciosul *singur nu poate* birui. El are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, care să sporească puterile lui, așa cum se întărește drumețul obosit, sorbind cu sete din apa cristalină a izvorului rece. Acest izvor de apă vie se află la Iisus Hristos, care chiamă pe credincios cu cuvintele: „De va înseta cineva, să vie la Mine și să bea”. „Apa vie” pe care ne-o oferă El este *Harul divin* pe care-l împărtășește credincioșilor Sf. noastră Biserică prin Sfintele Taine și care primenește și sporește neîncetat puterile credinciosului în lupta lui cu păcatul. Sub revărsarea Harului divin sufletul rănit și slăbit de păcat se înviează ca florile în roua dimineții. Astfel primenit și cu puterile înnoite și sporite se va putea strădui să vindece ranele păcatului, să biruiască în lupta virtuții, redobândind „*frumusețea cea dumnezeiască*”.

Virtutea creștină este năzuința statornică și deprinderea de a împlini, cu ajutorul Harului dumnezeiesc, legea morală întregă, din dragoste curată față de Dumnezeu și față de aproapele. Virtutea creștină înseamnă biruința neîntreruptă asupra răului, tăria și statornicia pe calea binelui, în săvârșirea faptelor bune. Ea trebuie să cucerască întreaga ființă a creștinului și să-i fie întotdeauna podoabă.

Virtutea creștină trebuie să fie tare. Tăria în împlinirea faptelor bune se câștigă prin încordarea neîntreruptă a puterilor sufletești împotriva poftelor și ispitelor, care îndeamnă mereu la fapte rele. Cu privire la această împrejurare Mîntuitorul spune: „Din zilele lui Ioan Botezătorul, pînă acum împărăția cerurilor se silește și silitorii o răpesc pe ea” (Matei XI, 12).

Stăruința pe calea binelui să fie de *bună voie*, nu de silă, precum spune Sf. Apostol Pavel: „Că de fac aceasta de voie, plată am, iar dacă de silă, dregătorie îmi este mie încredințată” (I Cor. IX, 17). — Străduința pe calea binelui să fie și *știință*, adică creștinul să săvârșească fapte bune nu în necunoștință, ci cu silința de-a cunoaște tot mai bine voia lui Dumnezeu. „Ca să

(Continuare din pag. 2)

de fapte credința este moartă), căci fără muncă nu poți face fapte bune, neavînd de unde și cu ce. Apoi prin muncă devenim colaboratori cu Dumnezeu la desăvîrșirea lumii.

Iată numai cîteva aspecte morale ale colectivizării agriculturii, din care se poate vedea că viața în colectiv face să dispară anumite păcate grave și să se dezvolte anumite virtuți, care ajută la bunul mers al poporului întreg și la zidirea vieții celei noi, de belșug, pace și lumină.

Pr. Ioan Graure

cunoașteți voi care este voia lui Dumnezeu cea bună și plăcută” (Romani XII, 2). Aceasta înseamnă puțința, dar și datoria creștinului de a se desăvîrși în virtute.

Virtutea trebuie să se arate *prin fapte*, căci nu-i de ajuns a cunoaște binele, ci trebuie să-l și faci. „Nu ascultătorii legii sînt drepti la Dumnezeu, ci *făcătorii* legii se vor îndrepta” (Romani II, 13); Virtutea creștină trebuie să fie însuflețită de *dragoste curată* către Dumnezeu și către aproapele, precum cere porunca dragostei care glăsuiește așa: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintii și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei este: Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (Matei XXII, 37—38).

În Sf. Scriptură cuvîntul „*virtute*” este foarte rar folosit. În locul său însă sînt întrebuițate cuvintele: dreptate, evlavie, faptă bună.

Evagrie monahul spune: „Virtutea este hrana sufletului. Virtutea potolește pornirile rele ale omului, înlătură ispitele, îl fac pe creștin slobod de păcate și rodește în sufletul lui numai binele cel câștigător de mîntuire. Ea îl face pe creștin plăcut lui Dumnezeu, mulțumit în viața pămîntească și fericit în viața viitoare”. „Trăind în virtute, sintem ai lui Dumnezeu”, spune Sf. Antonie cel Mare.

Răsplata pentru faptele noastre ne-o dă conștiința curată și numele cel bun, iar în viața viitoare, Domnul va chema la fericire veșnică pe toți cei ce au săvîrșit binele, căci „cel ce seamănă întru binecuvîntare, întru binecuvîntare va seceră” (II Cor. IX, 6). *Prot. N. Terchild*

Despre Duhul Sfînt

Uniți în cuget și în simțiri, credincioșii dau slavă în toată bună vremea lui Dumnezeu pentru toate binefacerile ce le revărsă El peste noi toți, iar cînd cu recunoștința mulțumesc ei pentru acestea, nu pot să nu-și amintească mai cu seamă de acea revărsare de Duh Sfînt ce s-a pogorit peste Sfinții Apostoli, după înălțarea Domnului la cer, iar prin aceștia, ea a înviorat toată Biserica.

Sfîntul Duh, care s-a pogorit peste sfinții ucenici ai Domnului Hristos, nu li s-a dat numai lor, ci întregii Biserici, căci El, potrivit făgăduinței Domnului și Mîntuitorului nostru, avea să întărească, să împuternicească, să mîngieie, să înțelepțească și să sfințească pe toți cei ce aveau să creadă în El.

Din clipa primirii Duhului Sfînt, Sfinții ucenici ai Domnului Hristos și-au început rostul lor de apostoli. Ei s-au arătat mulțumii și încrezători în puterea lui Dumnezeu, au pășit la propovăduire. Ei erau deplin încredințați că, prin puterea pe care au primit-o de la Duhul Sfînt, toate le sînt cu puțință.

Nu trecuse încă ziua cea dintii în care primiseră pe Duhul Sfînt, și Sfinții Apostoli au avut bucuria de a vedea ca la numărul mic de ucenici ai Mîntuitorului, s-au adăugat ca la trei mii de suflete (Fapte 2, 41). Era o încurajare pentru ei, căci în chip văzut se punea acum temelja Bisericii, cea întemeiată pe Hristos Mîntuitorul și pe Sfinții Apostoli și pietre vii se clădeau în această clădire menită să crească și să se întărească prin puterea lui Dumnezeu.

Dar pogorîrea Sfîntului Duh peste Sfinții Apostoli are însemnătate și în alt chip. Toti cîți au crezut în Hristos, prin propovăduirea Sfinților Apostoli, au primit și ei Duhul Sfînt, de la cei ce mai înainte de dînsii l-au luat. Acest adevăr este mărturisit în scrierile Sfinților Apostoli. Să ne amintim, de pildă, de cele ce le spune Sfîntul Apostol Pavel, în această privință.

De la Sfîntul Apostol Pavel, credincioșii din

Corint știau că s-au botezat și s-au adăpat întru Duhul Sfînt (I Cor. 12, 13), că ei au arvuna Sfîntului Duh (II Cor. 2, 22; 5, 5) și că Duhul Sfînt este acela care lucrează în mijlocul lor ațitea daruri mai presus de fire, cum e proorocia, făcerea de minuni și altele asemenea.

Romani: cei ce primiseră credința în Hristos, știau tot de la Sfîntul Pavel că în Duhul Sfînt cel dăruit credincioșilor se arată iubirea lui Dumnezeu (Rom. 5, 5), deci că ei au pe Duhul Sfînt în inimile lor. Mai aveau și semne din care să-și dea seama dacă într-adevăr acest Duh Sfînt este viu și lucrător întru ei, iar acestea sînt cugetul înfierii adică conștiința că ei sînt fii ai lui Dumnezeu (Rom. 8, 15—16) și rugăciunea cea cu suspine negrăite (Rom. 8, 26—27).

Galatenii de asemenea primiseră pe Duhul Sfînt în inimile lor, lucru pe care Sfîntul Apostol Pavel îl are în vedere, cînd le pune întrebarea dacă au primit pe Duhul Sfînt din faptele Legii Testamentului Vechi, sau prin credința cea întru Hristos (Gal. 3, 2), și ei trebuiau să fie încredințați că prezența Duhului Sfînt, primit prin mijlocirea Fiului lui Dumnezeu, este arătată mai cu seamă de conștiința credincioșilor că sînt fii ai lui Dumnezeu (Gal. 4, 6).

Creștinii din Efes au învățat de la Sfîntul Apostol că sînt pecetluiți cu Duhul Sfînt (Ef. 1, 3, 13; 4, 30).

În sfîrșit, Sfîntul Pavel mai vorbește și de pîrga Duhului (Rom. 8, 23), pe care au primit-o credincioșii, și îndeamnă să ne umplem de Duhul Sfînt (Ef. 5, 18).

Din toate locurile amintite, ca și din altele asemenea, se vede lămurit că Duhul Sfînt se da credincioșilor pentru mîntuirea lor, fiind o realitate a sufletului lor. Acest lucru îl înțelegem și din spusele Sfîntului Evanghelist Ioan, care de asemenea afirma că iubirea lui Dumnezeu se arată în credincioși prin Duhul Sfînt pe care l-a revărsat în ei (I Ioan 3, 24; 4, 13).

Peste Sfinții Apostoli Sfîntul Duh s-a pogorit în chip văzut, căci li s-a dat lor sub chipul unor limbi de foc, iar prezența lui în ei s-a arătat tot prin semne văzute, căci cei ce erau de față îi auzeau vorbind în limbi necunoscute de ei pînă atunci.

În vremea Sfinților Apostoli Duhul Sfînt s-a pogorit în chip văzut și peste unii dintre credincioși, cum au fost cei din casa lui Corneliu suțășul (Fapte 10, 44—47; 11, 15) sau peste cei doisprezece inși botezați de Sfîntul Apostol Pavel în Efes (Fapte 19, 1—7). Și unii și alții au vorbit în limbi necunoscute pînă atunci de ei. Aceasta s-a făcut cu un scop bine rînduit, și anume, ca să se cunoască adevărul că același Duh Sfînt lucrează în sufletele tuturor credincioșilor, căci tuturor le este dat spre mîntuire.

Intemeiați pe învățătura Sfintei Scripturi, știm și sintem încredințați că avem în noi pe Duhul Sfînt, că sintem pecetluiți cu Duhul Sfînt, că avem arvuna Duhului — că pîrga Duhului Sfînt este în noi. Pe acesta l-am primit la Botez și s-a întărit în noi prin sfînta taină a Ungerii cu sf. mir. Din această clipă fiecare dintre noi poartă în sine darurile Duhului Sfînt, pe care îl are lucrător pe măsura străduințelor pentru cele bune. Să ne cercetăm fiecare dintre noi în ce măsură lucrăm cu acest dar și cît este El de lucrător întru noi. Ca să ne putem da seama de aceasta este însă de trebuință să cunoaștem ce anume lucrează Sfîntul Duh spre mîntuire în sufletele tuturor celor credincioși. Despre aceasta ne mărturisește tot Sfînta Scriptură.

Sfîntul Evanghelist Ioan retine din predica Mîntuitorului cu privire la făgăduința Duhului Sfînt, că Domnul a spus că Duhul Sfînt urma să învețe toate și să le aducă aminte de cele ce Iisus le-a spus lor (Ioan 14, 26), că Duhul Sfînt va mărturisi despre Iisus (Ioan 15, 26; 16, 7—8), îi va învăța tot adevărul, îl va preamări pe Iisus

(Continuare în pag. 4)

Intru mulți ani!

La instalarea noului episcop al Aradului
Prea Sfințitul TEOCTIST

Se mișcă-n țară graiul și se fixează slova,
Că Mureșu-și primește Ierarhul din Moldova.
Tămie Ortodoxă jertfesc azi Apusenii...
Și pling de bucuria credinței ardelenii

Frag clopotele-a praznic... albastru e văzduhul,
Nădejdea arde-n inimi... mai cald, mai viu e

duhul

Cu toții-n cor înalță spre slavă acaftist:
Să viețuiască-n pace — vlădicul Teoctist!

Crâșana ingenunche pe pragul caldei toamne...
Cucerică-Ți înalță o rugăciune, Doamne:
— Dă zile-ndelungate, Prea Bunule Părinte,
Acelui ce-Ți jertfește l-altarele prea sfinte.

Ani mulți — să-mpartă Vestea cea Bună de
pe-amvoane,

Să picure în inimi blindețea din icoane...
Din ochi de Magdalene să stoarcă pocăință
Să-ndrume turma sfintă, la pace și credință.

Noi, clerul și mireni de legea bizantină,
Vă facem o urare din inimă creștină:
— Corabia străbună să o conduceți teafăr
Ortodoxiei noastre să-i deveniți luceafăr!

E praznicu-ntronării. S-a-nseninat văzduhul
La munte, la cîmpie, e plin de har — azi — duhul
La tot iconostasul se-nalță acaftist:

— Intru mulți ani trăiască Ierarhul Teoctist!

Preot Rusu Sirianu

Conferință preoțească

Marti, 4 septembrie a. c., a avut loc în Aula Institutului Teologic Universitar — Sibiu, conferința de orientare a preoților din protopopiatul Sibiu. Tema conferinței: Ortodoxia și Mișcarea Ecumenică.

La conferință au participat: P. C. vicar Tr. Belășcu, P. C. Consilier I. Velțan, I. Nicoară, I. Vlad, P. C. rector S. Vlad, P. C. prof. N. Neaga, D. Belu, Gr. Marcu, N. Mladin, C. Sirbu, A. Moîsiu ș. a., P. C. prof. I. Munteanu, preoții din protopopiat.

După ce P. C. prof. I. Munteanu salută pe cei prezenți, P. C. vicar Tr. Belășcu aduce binecuvîntarea I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae și arată însemnătatea temei acestei conferințe. P. C. vicar dă apoi cuvîntul Pr. Hămbășan (Sadu), care dezvoltă tema. C. Sa arată dezbinările din trecut și încercările de reunire a Bisericilor creștine. Prezintă apoi cum Mișcarea ecumenică, pornită de Bisericile protestante, la care au participat și participă și Bisericile ortodoxe s-a dezvoltat în ultimii aproape 50 ani și cum astăzi ea dă glas unitar voinței credincioșilor și clericilor ortodocși și protestanți de a colabora pentru pace și dezarmare, pentru sprijinirea luptei popoarelor împotriva războiului, a mizeriei și nedreptății, pentru o viață de pace și belșug.

La discuții iau parte P. Cucernicii: Brote, Moldovan, Bodogae, Gr. Marcu, Bona, S. Vlad, N. Mladin, I. Munteanu. Fiecare aduce în completare elemente noi.

Conferința se încheie cu cuvîntul P. C. vicar Tr. Belășcu, care spune că ea a lămurit rolul Bisericii Ortodoxe în Mișcarea Ecumenică și aportul Bisericii Ortodoxe Române (și a centrului sibiuan) la activitatea acestei mișcări. Urmează ca preoții să transmită credincioșilor cele auzite și să lucreze în duhul înfrățirii dintre culte pe linia luptei pentru pace, dezarmare și muncii pentru o viață fericită. Mișcarea ecumenică are rădăcini în sufletele credincioșilor, care trăiesc în duhul dragostei de Hristos, al dragostei de popor, al dragostei de om.

M.

Despre Duhul Sfînt

(Urmare din pag. 3)

și va descoperi cele viitoare (Ioan 16, 13—14).

Am aflat de la Sfîntul Apostol Pavel că Duhul Sfînt lucrează în sufletele credincioșilor conștiința că sînt fii ai lui Dumnezeu și că El se roagă în inimile lor cu suspine negrăite. Tot de la el cunoaștem și care sînt bunătățile ce se lucrează prin Duhul Sfînt, alcătuiind roada Duhului (Gal. 5, 21—22) și pe care trebuie să le caute fiecare credincios, ele fiind de asemenea un semn al prezenței Duhului Sfînt în sufletul care le are. Iar acestea sînt: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea și înfrînarea poftelor”.

Prin urmare, cînd într-un suflet se află credință, cuget de preamărire a lui Dumnezeu, străduința de a împlini cele bune, conștiința păcătoșeniei, cugetul înfierii și rugăciunea cea duhovnicească, împreunate cu roada Duhului alcătuită din bunătățile amintite mai sus, atunci Duhul Sfînt este lucrător în acel suflet. Dacă însă acestea lipsesc din suflet, sau dacă au ajuns numai pînă la atîta cît poate firea prin puterile ei, semn este că Duhul este împiedecat în lucrarea lui.

Desigur, cercetîndu-ne pe noi înșine, mulți dintre noi vom cunoaște că avem lipsuri în viața noastră sufletească și că Duhul Sfînt nu lucrează în noi toate cîte îi sînt proprii lui, iar văzînd aceasta, vrem să ne îndreptăm și să facem lucrător în noi pe Sfîntul Duh, pe Care spre a noastră mîntuire L-am primit. Cine ne va putea spune nouă mai bine decît oricine lucrarea pe care trebuie să o avem în vederea conlucrării cu Duhul Sfînt? Fără îndoială că sau Dătătorul Duhului Sfînt, sau vreunul dintre purtătorii de Duh Apostoli. De aceea tot la ei să alergăm ca să vedem ce ne îndrumază să facem ca să avem pe Duhul Sfînt lucrător întru noi.

Mîntuitorul Iisus Hristos ne spune cui anume îi dă El pe Duhul Sfînt. El zice: „Cela ce crede în mine: rîuri de apă vie, — precum a zis Scriptura, — vor curge din pîntecele lui” (Ioan 7, 38). Înfașîndu-ne aceste cuvînte, sfîntul Evanghelist Ioan ne lămurește că: „Aceasta a fost zis-o despre Duhul pe care aveau să-l primească acei ce cred într-însul” (Ioan 7, 39). Așadar, Duhul Sfînt le este făgăduit celor ce cred în Iisus Hristos. Aceasta o susține și Sfîntul Apostol Pavel, de la care înțelegem că cei ce au primit pe Duhul Sfînt L-au primit din ascultarea credinței (Gal. 3, 2).

Tot Mîntuitorul spune că va da Duhul Sfînt acelora care împlinesc poruncile Lui. Iată cuvintele Sale: „Dacă mă iubiți pe mine, păzi-veți poruncile mele. Iar eu voi ruga pe Tatăl și va da alt mîngîitor, ca să fie pururea cu voi, Duhul adevărului” (Ioan 14, 15—17). De aici înțelegem că Duhul Sfînt îl primește acei credincioși care împlinesc poruncile lui Dumnezeu.

Avem în Sfînta Scriptură a Noului Testament și răspunsul Sfîntului Apostol Petru la întrebarea ascultătorilor săi, ce au ei de făcut în vederea mîntuirii lor, răspuns în care se cuprinde și făgăduința Duhului Sfînt. El a zis: „Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre și veți primi harul Duhului Sfînt” (Fapte 2, 38). În aceste cuvînte se arată că Sfintele Taine, Botezul și Pocăința sînt mijlocitoare de har al Duhului Sfînt.

Dar nu numai aceste Sfinte Taine, ci ori care dintre ele, și mai ales taina sfintei Euharistii are darul de a ni-l împărtăși pe Duhul Sfînt. Aceasta o înțelegem din însăși rugăciunea rînduită pentru sfințirea cinstitelor daruri ce sînt puse înainte în vederea prefacerii lor în trupul și sîngele Mîntuitorului, în care sfințitul slujitor al altarului vorbind către Dumnezeu spune că cere aceasta, pentru ca să fie celor ce se vor împărtăși,

spre iertarea păcatelor, spre trezirea sufletului, spre împărtășirea cu Duhul Sfînt... Iată deci că Sfînta Biserică ne încredințează despre adevărul că și Sf. Taină a Euharistiei are putere împărtășitoare de Duh Sfînt.

În sfîrșit, Duhul Sfînt le este făgăduit de Domnul și celor ce se roagă să-l primească. El zice: „Dacă voi știți să dați fiilor voștri lucruri bune, Tatăl vostru cel din ceruri da-va Duhul Sfînt acelor ce-l cer” (Luca 11, 13).

Sfînta Biserică ne îndeamnă să cerem pe Duhul Sfînt, cînd zice: „Unirea credinței și împărtășirea Duhului Sfînt cerînd, pe noi înșine și uniți pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”.

Cunoaștem acum prin ce mijloace poate cineva dobîndi pe Duhul Sfînt. Tot prin acestea se face El și lucrător în viața noastră. De aceea să ne folosim de ele cu toată osîrdia. Să împlinim poruncile lui Dumnezeu, să ne mărturisim și să ne împărtășim cu Sfintele Taine, și toate acestea să le însoțim cu rugăciunea, rugîndu-ne mai cu seamă să vie Duhul Sfînt întru noi, să se sălășuiască întru noi și să ne mîntuiască sufletele noastre, sfințindu-le pe ele.

Să ne smerim înaintea lui Dumnezeu, și atunci și din această lucrare vom afla folos și înaintare spre dobîndirea Duhului Sfînt, spre aprinderea Lui în noi și spre lucrarea celor bune, care vin prin mijlocirea Duhului.

În sfîrșit, să fim cu mare luare aminte ca nu cumva din negrija noastră să săvîrșim ceva ce ar putea fi spre întristarea Duhului Sfînt (Ef. 4, 30), sau spre stingerea Lui întru noi (I Tes. 5, 19).

Toată străduința noastră în vederea dobîndirii Duhului Sfînt să o însoțim cu rugăciuni dar și cu lucrarea neconținută a faptelor bune, care au ca temei dragostea și pacea. Căci Duhul Sfînt este duhul înfierii, al dragostei și al păcii.

Ierodiaconul Teofil Piriianu

Praznic la Sf. Mănăstire

Hramul Sf. Mănăstiri de la Simbăta de Sus (Făgăraș) — Adormirea Maicii Domnului — s-a prăznuit, ca în fiecare an, prin săvîrșirea sf. slujbe în sobor.

La Sf. Liturghie a slujit: P. C. vicar Tr. Belășcu, I. P. C. Arhim. Serafim Popescu, consilierii arhiepiscopesci, profesori de teologie, preoți și diaconi, de față fiind I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae și credincioși. Au predicat:

I. P. C. Arhim. Serafim despre dragostea de Dumnezeu și ajutorul Maicii Domnului, încheind cu îndemn la muncă, la rugăciune pentru cîrmuirea țării, pentru unitatea tuturor și pentru pace;

P. C. Pr. Prof. N. Mladin despre legătura dintre viața pămîntească și viața veșnică și despre apărarea vieții împotriva celor ce amenință cu război atomic;

P. C. consilier I. Nicoară despre cînstirea Maicii Domnului în Biserică noastră, cum Maica Domnului revarsă darurile sfinte peste sufletele credincioșilor și despre pace;

P. C. vicar Tr. Belășcu despre Maica Domnului, care — ca o adevărată mamă — ocrotește pe toți cei ce se roagă Ei, despre praznicele Maicii Domnului, despre datoria de a ne iubi patria noastră scumpă, care este în neconținut progres, și despre lupta pentru apărarea păcii, garanție a muncii rodnice, a progresului și a unei vieți din ce în ce mai bune.

După Sf. Liturghie, o parte din preoți au slujit Sf. Maslu, alții au săvîrșit Sfințirea Apei la Fîntînă și slujba de pomenire a adormitului în Domnul arhiepiscop și mitropolit Nicolae Bălan, iar I. P. C. Arhim. Serafim a împărtășit pe credincioși.

M.